

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Samtidig med, at Forslaget til Ændringer i Danmarks Riges Grundlov fremsættes for Rigsdagen, har Justitsministeriet anset det for rigtigt at fremsætte Forslag om en særlig Ministeransvarlighedslov. En saadan Lov blev bebudet allerede i Grundloven af 5. Juni 1849, og den nugældende Grundlovs § 12, der ikke paatænkes ændret, udtaler fremdeles, at Ministrenes Ansvarlighed „bestemmes nærmere ved Lov“. I Overensstemmelse med Grundlovens Paabud har der adskillige Gange været gjort Forsøg paa at gennemføre en Ministeransvarlighedslov, men disse Forsøg er alle strandet.

Det nu fremsatte Forslag er udarbejdet paa Grundlag af det allerede i Rigsdagssamlingen 1905—06 af Regeringen fremsatte Forslag (Rigsdagstidende 1905—06, Tillæg A. Sp. 1861 ff.), hvilket Forslag atter i det væsentlige var i Overensstemmelse med de tidligere, privat indbragte, Forslag, om hvis nærmere Skæbne der i det hele henvises til den af Folketingets Udvalg den 12. Marts 1906 afgivne Betænkning (Rigsdagstidende 1905—06, Tillæg B. Sp. 1387 ff.).

Det i Rigsdagssamlingen 1905—06 fremsatte Regeringsforslag blev med enkelte Ændringer vedtaget af Folketinget, men naaede ikke til Behandling i Landstinget. I Rigsdagssamlingen 1906—07 fremsattes Forslaget i Landstinget i den af Folketinget vedtagne Skikkelse (Rigsdagstidende 1906—07, Tillæg A. Sp. 3107 ff.). Forslaget blev sendt i Udvalg, hvis Flertal fremsatte en Række Ændringsforslag, af hvilke navnlig Ændringerne til Forslagets §§ 7 og 8 om Ansvar for finansielle Overskridelser og Udstedelse af provisoriske Love i væsentlig Grad tog Afstand fra den i Regeringsforslaget udtrykte Opfattelse af Grundlovens Indhold. (Udvalgets Betænkning findes aftrykt i Rigsdagstidende 1906—07, Tillæg B. Sp. 1675 ff.). Med disse Ændringer blev Forslaget vedtaget i Landstinget efter 2den Behandling, men naaede ikke at komme til 3die Behandling.

I Rigsdagssamlingen 1907—08 fremsattes Forslaget paa ny i den oprindelige af Folketinget vedtagne Affattelse (Rigsdagstidende, Tillæg A. Sp. 2617 ff.). Forslaget blev atter sendt i Udvalg, men dette naaede ikke at afslutte sit Arbejde.

I Rigsdagssamlingen 1908—09, hvor Forslaget paa ny var fremsat for Landstinget i den af Folketinget vedtagne Skikkelse (Rigsdagstidende, Tillæg A. Sp. 1903 ff.), afgav det af Landstinget nedsatte Udvalg Betænkning, i hvilken Flertallet som en Kompromisløsning foreslog en mere neutral Affattelse af Forslagets §§ 7 og 8, se herom nærmere Bemærkningerne nedenfor til nærværende Forslags § 7a og b (Udvalgets Betænkning findes aftrykt i Rigsdagstidende, 1908—09, Tillæg B. Sp. 635 ff.). I denne Skikkelse blev Forslaget vedtaget af Landstinget (Rigsdagstidende, Tillæg C. Sp. 653 ff.), men Folketinget modsatte sig ogsaa den senest af Landstinget vedtagne Affattelse af de omstridte §§ 7 og 8, der i den nye Affattelse formentes at lægge den konstitutionelle Forstaaelse paa det heromhandlede Omraade udelukkende i Rigsrettens Haand. Det Udvalg, til hvilket Folketinget henviste Forslaget, naaede ikke at afgive Betænkning.

I Rigsdagssamlingen 1909—10 fremsattes dels et privat indbragt Forslag af lignende Indhold som de tidligere indbragte private Forslag (Rigsdagstidende 1909—10, Tillæg A. Sp. 1981 ff.), dels af Regeringen paa ny det oprindelige af Folketinget vedtagne Forslag (Rigsdagstidende 1909—10, Tillæg A. Sp. 2155 ff.). Regeringens Forslag vedtoges uforandret i Folketinget. I Landstinget henvistes Sagen til Udvalg, der ikke naaede at afgive Betænkning.

Sagen hvilede derefter, indtil der i Rigsdagssamlingen 1936—37 af 5 Medlemmer af Folketinget fremsattes et Forslag (Rigsdagstidende 1936—37, Tillæg A. Sp. 3239 ff.), der var ligelydende med de tidligere af Folketinget vedtagne Forslag med de Ændringer, som de senere Grundlovs- og Valglovsændringer havde nødvendiggjort. Sagen stillede imidlertid i Bero paa Spørgsmaalet om Ændring af den gældende Forfatning.

De samme Grunde, som i Tidens Løb har givet Anledning til Kravene om Opfyldelse af Løftet i Grundlovens § 12, kan med større eller mindre Vægt endnu siges at foreligge. Det maa dog herved bemærkes, at den saakaldte parlamentariske Praksis, hvorefter Kongen for at opnaa et regeringsdygtigt Ministerium er henvist til at udvælge Ministrene blandt Mænd, der tilhører